

גמ"ר 211/03/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד עפר גואטה, הנאשם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 ספטמבר 2014

גמ"ר 211-03-14 מדינת ישראל נ' גואטה

לפני כב' הסגן נשיאה ישראל ויטלסון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עפר גואטה
ע"י ב"כ עו"ד דוויק

הנאשם

/

גזר דין

הנאשם הורשע לפי הודאתו במסגרת עסקת טיעון בעבירה של גרם מוות ברשלנות, בניגוד סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ביחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.12.13 בשעה 15:20 או בסמוך לכך, נהג הנאשם רכב פרטי בכביש מס' 44 מכיוון מערב למזרח, בנתיב שני מימין מתוך ארבעה נתיבים, תוך שהוא מתקרב לצומת עם רחוב המלאכה בחולון.

בכיוון נסיעתו של הנאשם הוצבו, נראו ופעלו כהלכה שני רמזורים, האחד מעל קו הכניסה לצומת, מצד ימין והשני מעל קו סיום הצומת מצד שמאל, שדה הראיה אליהם מכיוון נסיעת הנאשם עומד על כ - 120 מטר לפחות.

אותה עת, רכב המנוח חיים בלייש על קטנוע, ברחוב המלאכה מכיוון דרום לצפון, עם הגיעו לצומת עם כביש 44, כשברמזור בכיוון נסיעתו אור אדום, נעמד בנתיב השמאלי מתוך שני נתיבים - אחרי קו העצירה המסומן - שבכיוון נסיעתו לצורך פניה שמאלה לכיוון מערב.

בהתקרב הנאשם לצומת, ולמרות שמופע הרמזורים בכיוון נסיעתו החל מהבהב ירוק המשיך הנאשם בנסיעה רצופה, משך שלוש שניות מופע אור ירוק מהבהב ושתי שניות מופע אור צהוב ונכנס אל תוך הצומת, אליו נכנס קודם לכן המנוח כשמופע רמזור אדום בכיוון נסיעתו של המנוח. בתוך כך ובשנייה השלישית של מופע הרמזור הצהוב בכיוון נסיעתו של הנאשם, התנגש הרכב בעוצמה בקטנוע. המנוח הועף אל עבר גג הרכב ונחת על תא המטען של הרכב וממנו אל הכביש. הרכב בלם בנתיב השמאלי בסמוך לאחר הצומת.

כתוצאה מהתאונה מת המנוח במקום.

בזמן התאונה שרר בדרך מזג אויר נאה, שדה ראייה פתוח, הראות היתה טובה והכביש היה תקין ויבש. מערכת הרמזורים פעלה כהלכה.

התאונה ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם שהתבטאה, בין היתר, במפורט להלן:

הנאשם נהג בנסיעה רצופה אל תוך הצומת אף שבכיוון נסיעתו ובשדה ראייתו החל מופע רמזור ירוק מהבהב, לא נתן

לכך את דעתו ולא עצר את רכבו לפני הכניסה לצומת אף שיכול וצריך היה לעצור בבטחה לפני הצומת.

הנאשם נהג ברכב בלי שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות העניין כדי למנוע פגיעה במנוח .

הנאשם נהג ברשלנות ובחוסר זהירות, לא שם ליבו אל הדרך ואל מופע הרמזורים , לא הבחין מבעוד מועד במנוח ולא בלם בזמן ובאופן שימנע פגיעה במנוח.

במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם ברשלנות למותו של אדם.

בפתח הדיון שנקבע להוכחות, הציגו הצדדים לבית המשפט את הסדר הטיעון, אליו הגיעו הצדדים כדלקמן:

א. הנאשם יחזור מכפירתו, יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המקורי המהווה חלק בלתי מההסכם.

1) התביעה תעתור לעונש של 30 חודשי פסילה רישיון בפועל, ההגנה תטען באופן חופשי למשך הפסילה.

2) בנוסף הצדדים יעתרו במשותף גם בהטלת העונשים הבאים: א. של"צ נרחב עפ"י תוכנית שיגיש שירות המבחן. ב. פסילה על תנאי. ג. מאסר על תנאי. ד. פיצוי בסך- 50,000 ₪ שיועברו למשפחת המנוח, עפ"י פרטים שימסרו על ידי התביעה לתיק בית המשפט.

המאשימה מודעת כי מדובר בהסדר חריג מבחינת הסנקציה העונשית המבוקשת בעבירה שבה הורשע הנאשם. זאת לדעת, בעבירות גרימת מוות ברשלנות עותרת התביעה לעונשי מאסר בפועל ממש. ראה רע"פ 4581/14 מדינת ישראל נ' סיסו וכן לרע"פ 5619/12 מדינת ישראל נ' חמד.

במקרה דנן, אין חולק כי המנוח, המעורב, חצה את קו-העצירה שבכיוון נסיעתו, ונכנס אל הצומת כאשר האור האדום דלק בכיוון נסיעתו. דא עקא בעובדה זו כשלעצמה לא היה בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי לאחריותו של הנאשם לגרם התאונה.

עניין משך פסילת רישיון הנהיגה, ומשך השעות השירות לתועלת הציבור אותם יחויב הנאשם לשאת, לא הוסדר בין הצדדים.

עמדת התביעה הינה לפסילת רישיון נהיגה למשך 30 חודשים. באשר למספר השעות של שירות לתועלת הציבור (200 שעות לפי המלצת קצין המבחן) אין בו די.

מעיון בתסקיר קצין המבחן התקבלה התמונה הבאה :

הנאשם הינו אדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, התאונה כאן אינה מאפיינת את התנהלותו ואת מהלך חייו והמליץ על של"צ של 200 שעות.

התביעה הפנתה את בית המשפט לסעיף 40 לפקודה, בציינה כי בקשתה בשאלת משך הפסילה, הוא אף מופחת מהפסילה המינימלית המצוינת בסעיף, שהינו שלוש שנים פסילה בפועל.

הנאשם צבר 57 הרשעות קודמות, שנעברו לאורך תקופה של כ- 40 שנה. רוב העבירות אינן עבירות חמורות, או עבירות שהובילו לפסילת רישיון נהיגה, אלא שעדיין יש לחובתו עבירות של נהיגה באור אדום ולא מדובר בגיליון הרשעות נקי.

לטעמה, 30 חודשי פסילה של רישיון הנהיגה, בנסיבות התאונה הספציפית כאן הוא עונש ראוי, הגם שהוא שונה במהותו ממתחם הענישה הנוהג בתאונות קטלניות, לעניין זה ראה, רע"פ 4581/14 אתיאל סיסו נ' מדינת ישראל מיום 9.7.14 בבית המשפט העליון, שם מצוין כי מתחם הענישה ההולם והראוי בעבירה של גרם מוות ברשלנות, הינו פסילה מלהחזיק רישיון לתקופה שנעה בין 5 שנים לבין 20 שנה. כמו כן עונשי מאסר בפועל בין 6 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל.

אביו של המנוח, העיד בבית המשפט טרם מתן גזר הדין. הוא מכיר את הנאשם ואף הגדירו "ידיד טוב שלי" הם מתפללים יחד בבית הכנסת, למרות זאת, העונש שהגיעו בהסכמה, לא יהיה בו כדי להרתיע את הנאשם מלנהוג אחרת. הוא מוכן להאמין כי הנאשם סובל כמו שמשפחתו, משפחת המנוח, סובלת. תקוותו היא כי הנאשם יפנים את שהתרחש וכי התוצאה הטרגית תקרב את המשפחות ולא תרחיקן.

ב"כ הנאשם ציין בפני בית המשפט כי את גיליון ההרשעות הקודמות יש לבחון לאור העובדה כי לנאשם רישיון נהיגה לאופנוע משנת 1974 ושנתיים מאוחר יותר הוציא רישיון נהיגה לרכב פרטי, מדובר בתקופה ארוכה מאוד של 38 שנות נהיגה ברכב פרטי, הנאשם מכוח עבודתו עושה שעות ארוכות במשך כל ימות השנה בנהיגה, לא זאת אף זאת הוא החזיק בשעתו כלי רכב רבים על שמו, ויש עבירות חנייה רבות של נהגים אחרים, הרשומות לחובתו. רובן של ההרשעות הקודמות הן עבירות של ברירת משפט. הנה כי כן, ההרשעות ומשך הזמן שהוא אוזח ברישיון נהיגה התמונה אינה שלילית.

לפי טעמו, לנוכח דרך מנגנון התרחשות התאונה הרי שהיא מצויה שהיא מצויה ברף הנמוך, במבחן הרשלנות של הנאשם. מבחינת סקירת הפסיקה, לא ניתן להגיש פסיקה קונקרטיית הדומה לאירוע כאן. אי אפשר לגזור ממקרים אחרים למקרה הזה ולא יהיה ניתן לגזור במקרה הזה גם למקרים אחרים, בגלל הנסיבות המיוחדות של התאונה נשוא הדין כאן.

הוסף לנאמר, הנאשם מישר מבט לעבר משפחת המנוח ולעבר ביהמ"ש. הוא לוקח אחריות מלאה על חלקו בתאונה, הדבר נעשה טרם שמיעת הראיות דבר שהביא לחסכון בזמן שיפוטי.

הוא הפנה לתסקיר שירות המבחן החיובי ביותר המלמד כי ישנה נטילת אחריות מרבית, אפשר לומר אפילו הלקאה עצמית. מדובר באדם נורמטיבי נטול עבר פלילי רב פעלים ורב חסד.

לשיטתו די בפסילת הרישיון עד עתה, תשעה חודשים, ואין להטיל פסילת רישיון נוספת.

הנאשם העיד להגנתו. הוא תאר צערו על אשר התרחש והפנה את תשומת בית המשפט לעובדה אשר אינה שנויה במחלוקת לפיה המנוח נכנס אל הצומת בחסות האור האדום שדלק בכוון נסיעתו. לא זאת אף זאת, הוא מכיר את הורי המנוח ולפי אמונתו, כל מה שקרה מכוח עליון קרה. הוא הפנה את תשומת לב בית המשפט לעובדה כי קיבל את דעתה של קצינת המבחן, ולעובדה שישלם כפיצוי סכום נכבד למשפחת המנוח.

לעניין ההלכה הנוהגת בסוג זה של תאונות, יפים דבריו של כב' השופט ניל הנדל, בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) מיום 16.11.2009:

"קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

הבחנה נוספת בבואנו לבחון את רמת הרשלנות, למול חומרת הענישה, מצאנו בת"ד(ירושלים) 4021-12-12 מדינת ישראל-נ-מרק רוטשילד. (פורסם בנבו). אם רמה זו גבוהה, כי אזי ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם תהיה נמוכה. אם מדובר ברמה נמוכה של רשלנות, אזי יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות. הכלל הוא כי הענישה היא אינדיבידואלית ויש להתאימה לכל מקרה ומקרה. אולם בראש ובראשונה יש לעמוד על מידת הרשלנות שבהתנהגות הנאשם הספציפי ולפי אמת מידה זו לגזור את כיוון הענישה.

בהתחשב במכלול הנסיבות שהוצגו בפני בית המשפט, טענות הצדדים, ולאור הסדר הטיעון החלקי אליו הגיעו הצדדים, שהוא סביר לאור דרך התרחשות התאונה, כאשר הנאשם נכנס אל הצומת בחסות האור הצהוב ברמזור, והרשלנות התורמת של הרוכב, עת האחרון נכנס אל הצומת בחסות האור האדום, טעות עליה הוא שילם בחייו, כאשר ראיתי לנגד עיני את מתחם הענישה הנוהג כפי שהציגו הצדדים, כמתחייב ולנוכח רף הרשלנות הבינוני, שאינו הגבוה ביותר, כפי שהתגלה במקרה דנן, ולהדגיש, אף במקרים בהם היתה רשלנות תורמת של הנפגע בתאונת של גרם מוות ברשלנות- העונשים הם חמורים מהסדר הטיעון כאן. לעניין זה ראה עפ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל שם הולכת הרגל, המנוחה, רצה לתוך מעבר החצייה באופן בלתי צפוי, ורכבו הנאשם פגע בה וגרם למותה ברשלנות. העונש שהוטל בסופו של יום שם היה, שנתיים מאסר בפועל, ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לעשר שנים.

כאמור, אין לי כל ספק כי במקרה הנוכחי המאשימה התחשבה בנסיבות המיוחדות בדרך התרחשות התאונה, בהסכמתה להגיע להסדר הטיעון שלא קיפלה בתוכו רכיב של מאסר בפועל, ממש.

בהתחשב בנאמר עד עתה, לאור הסדר הטיעון דרך התרחשות התאונה הקטלנית נשוא הדיון כאן, אני מטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 חודשים בפועל הפסילה תמנה החל מיום תחילת ריצוי הפסילה המנהלית, מתאריך 19/12/2013. 2. אני מטיל על הנאשם בצו עבודות של"צ בהיקף של 200 שעות, על פי תכנית שגובשה, כמפורט בתסקיר קצין המבחן ביום 30.7.14. 3. הנאשם ישלם סך של- 50,000 ₪, כפיצוי למשפחת המנוח.

4. אני מטיל על הנאשם 6 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים.

5. אני מטיל על הנאשם של 6 חודשי מאסר, והמאסר הוא על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה של גרם מוות ברשלנות, בניגוד לסעיף 304 חוק העונשין, תשל"ז-1977, יחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה(נוסח-חדש) תשכ"א-1961.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ד, 11 ספטמבר 2014, במעמד הנוכחים